

Ἐξήγηση Νεκρώσιμης Ἀκολουθίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ Ἄμωμος (ψαλμὸς 118).

Στάση πρώτη.

Ὅσοι εἶναι ἄμωμοι στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τους, ἄς ὑμνοῦν τὸν Κύριον. Εὐλογητὸς εἶσαι Κύριε, δίδαξε με τὶς ἐντολές σου. Μεγάλο πόθο ἔχει ἡ ψυχὴ μου νὰ ἐπιθυμεῖ καὶ νὰ θέλει τὰ κρίματά σου σὲ κάθε καιρό. Καταλήφθηκε ἀπὸ νυσταγμὸ ἡ ψυχὴ μου λόγω χαλάρωσης, στερέωσέ με στὰ λόγια σου. Κάνε τὴν καρδιά μου νὰ στραφεῖ στὰ μαρτύριά Σου καὶ ὄχι στὴν πλεονεξία. Ἡ ψυχὴ μου γέμισε ἀπὸ ἀθυμία ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ ἐγκαταλείπουν τὸν νόμο Σου. Ἐπικοινωνῶ με ἐκείνους ποὺ σὲ σέβονται καὶ φυλάσσουν τὸν νόμο Σου.

Στάση δεύτερη.

Τὰ χέρια Σου με δημιούργησαν καὶ με ἔπλασαν, δῶσε μου σύνεση καὶ θὰ μάθω τὶς ἐντολές σου. Γιατί γεννήθηκα σὰν ἄσκι στὴν παγωνιά, ἀλλὰ τὰ δικαιώματά Σου δὲν λησμόνησα. Δικός σου εἶμαι Κύριε σῶσε με, τὰ δικαιώματά σου ζήτησα. Ἀπὸ τὰ κρίματά σου δὲν παρεξέκλινα, γιατί Σὺ ἔκαμες νόμο γιὰ μένα, ἐλέησέ με Κύριε. Στράφηκα με τὴν καρδιά μου στὸ νὰ πράττω τὶς ἐντολές Σου με σκοπὸ νὰ πάρω τὴν ἀνταμοιβή. Εἶναι καιρὸς Κύριε νὰ σώσεις τοὺς δούλους Σου ἐπειδὴ οἱ ἀσεβεῖς παραβίασαν τὸν νόμο Σου.

Στάση τρίτη.

Ἐλέησέ με, ἀλληλούια. Κοίτα με καὶ ἐλέησέ με με τὴν κρίση Σου νὰ προστατεύεις αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦν τὸ ὄνομά Σου. Γιατί εἶμαι νέος καὶ περιφρονημένος, ἀλλὰ δὲν ξέχασα τὰ δικαιώματά Σου. Ἄκουσε τὴ φωνή μου σύμφωνα με τὸ ἔλεός Σου καὶ με τὴν κρίση Σου δῶσε μου ζωή. Ἄρχοντες με ἐκδίωξαν ἄδικα καὶ ἐγὼ δειλίασα ἐξαιτίας τῶν λόγων Σου. Θὰ ζήσει ἡ ψυχὴ μου καὶ θὰ σὲ ὑμνήσει καὶ οἱ κρίσεις Σου θὰ με βοηθήσουν. Πλανήθηκα σὰν τὸ χαμένο πρόβατο, ζήτησε νὰ με βρεῖς γιατί τὶς ἐντολές Σου δὲν λησμόνησα.

Εὐλογητάρια

Εἶσαι εὐλογητὸς Κύριε διδαξέ με τὰ δικαιώματά σου. Ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων βρῆκε τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου, θὰ βρῶ καὶ ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὁδὸ μὲ τὴν μετάνοια, γιατί εἶμαι τὸ χαμένο πρόβατο, ξανακάλεσέ με καὶ σῶσε με.

Ἐσὺ ποὺ μὲ ἔπλασες ἀπὸ τὸ μηδέν καὶ μὲ τίμησες μὲ τὴν θεία σου εἰκόνα, ἀφοῦ παρέβηκα τὴν ἐντολὴ Σου μὲ γύρισες πάλι στὴν γῆ ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχομαι, ἐπανάφερε με στὸ καθ' ὁμοίωσιν γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν παλαιὰ ὁμορφιά.

Εἶμαι εἰκόνα τῆς δόξας Σου ἂν καὶ φέρω σημάδια τῆς ἁμαρτίας. Λυπήσου τὸ πλάσμα Σου Δέσποτα καὶ καθάρισέ το μὲ τὴν εὐσπλαχνία Σου. Δῶσε μου τὴν πατρίδα ποὺ ποθῶ κάνοντάς με ξανὰ πολίτη τοῦ Παραδείσου.

Ἀνάπαυσε ὁ Θεὸς τὸν δοῦλο Σου καὶ τοποθέτησέ τον στὸν Παράδεισο ὅπου βρίσκονται χοροὶ τῶν Ἁγίων καὶ οἱ δίκαιοι θὰ λάμπουν ὡς φωστῆρες.

Ἀνάπαυσε τὸν δοῦλον Σου παραβλέποντας ὅλα τὰ ἁμαρτήματα.

Τὸ τριλαμπές τῆς μιᾶς Θεότητος ἃς ὑμνήσουμε μὲ εὐσέβεια λέγοντες. Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ τὸ Θεῖο Πνεῦμα. Φώτισέ μας ποὺ σὲ λατρεύουμε μὲ πίστη καὶ γλύτωσέ μας ἀπὸ τὸ αἰώνιο πῦρ τῆς κόλασης.

Χαῖρε σεμνὴ Σὺ ποὺ γέννησες κατὰ σάρκα τὸν Θεὸ γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς ὁποίας τὸ γένος μας βρῆκε τὴν σωτηρία, μὲ Σένα θὰ βροῦμε τὸν Παράδεισο, Θεοτόκε, ἀγνή, εὐλογημένη.

Κοντάκιο

Μαζὶ μὲ τοὺς Ἁγίους ἀνάπαυσε Χριστὲ τὴν ψυχὴ τοῦ δούλου Σου. ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει πόνος ἢ λύπη ἢ στεναγμός, ἀλλὰ μόνο ζωὴ ἀτελείωτη.

Νεκρώσιμα ἰδιόμελα

Ποιὰ ἀπόλαυση τῆς ζωῆς βρίσκεται ἀμέτοχη λύπης; Ποιὰ δόξα γήινη μένει σταθερὴ καὶ ἀμετάθετη; Ὅλα εἶναι ἀσθενέστερα ἀπὸ τὴν σκιά καὶ ἀπατηλότερα ἀπὸ τὸ ὄνειρο, μία στιγμὴ καὶ ὅλα τὰ διαδέχεται ὁ θάνατος. Ἀλλὰ ἀνάπαυσε Χριστὲ στὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου καὶ στὴ γλυκύτητα τῆς ὁμορφιάς Σου αὐτὸν ποὺ ἐξέλεξες σήμερα ὡς φιλόνητος.

Σὰν τὸ λουλούδι μαραίνεται καὶ σὰν ὄνειρο φεύγει καὶ διαλύεται κάθε ἄνθρωπος. Ὅταν (στὴν δευτέρα Παρουσία) ἠχήσει ἡ σάλπιγγα ὅλοι οἱ νεκροὶ σὰν νὰ γίνεται σεισμός, θὰ ἀναστηθοῦν ἀπὸ τὰ μνήματα γιὰ νὰ Σὲ συναντήσουν Χριστέ. Τότε Δέσποτα αὐτὸν ποὺ πῆρες ἀπὸ ἐμᾶς νὰ κατατάξεις στὶς σκηνὲς τῶν Ἁγίων Σου, ἀναπαύων ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ δούλου Σου.

Ἀλίμονο πόσο ἀγώνα ἔχει ἡ ψυχὴ ὅταν παλεύει νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα, πόσα δάκρυα χύνει τότε καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τὴν ἐλεήσει. Βλέπει πρὸς τοὺς Ἀγγέλους, χωρὶς ὅμως ἀνταπόκριση. Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τείνει τὰ χέρια χωρὶς νὰ τὴν βοηθήσει κάποιος. Γι' αὐτὸ ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ ἀφοῦ κατανοήσουμε τὸ μικρὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Χριστὸ νὰ χαρίσει ἀνάπαυση στὴν ψυχὴ τοῦ μεταστάντος καὶ στὶς ψυχές μας τὸ μεγάλο Του ἔλεος.

Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα εἶναι παροδικὰ καὶ δὲν ὑπάρχουν μετὰ τὸν θάνατο, οὔτε τὰ πλούτη παραμένουν, οὔτε ἡ δόξα μᾶς συνοδεύει. Γιατί ὅταν ἔρχεται ὁ θάνατος ὅλα αὐτὰ θὰ ἐξαφανιστοῦν. Γι' αὐτὸ ἅς φωνάξουμε στὸν ἀθάνατο βασιλιὰ καὶ Χριστό μας, αὐτὸν ποὺ πῆρε ἀπὸ ἐμᾶς ἅς ἀναπαύσει ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἡ κατοικία ὅλων αὐτῶν ποὺ γεύονται τὴν εὐφροσύνη τῆς βασιλείας Του.

Εἶναι πράγματι φοβερὸ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου, τὸ πῶς ἡ ψυχὴ βίαια χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀρμονικὴ τῆς σχέσης μὲ τὸ σῶμα καὶ κόβεται ὁ φυσικὸς τῆς δεσμὸς μὲ αὐτὸ μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ Σὲ παρακαλοῦμε τὸν δοτήρα τῆς ζωῆς καὶ φιλόανθρωπο, τὸν μεταστάντα ἀνάπαυσε στὶς σκηνὲς τῶν δικαίων Σου.

Θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ Προφήτη ποὺ ἔλεγε ὅτι ἐγὼ εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη καὶ εἶδα μὲ τὸ νοῦ μου τὰ μνήματα καὶ εἶδα τὰ ἄσαρκα ὅστ᾿ καὶ εἶπα. Ἄρα ποῖος εἶναι (ὁ νεκρὸς) βασιλιὰς ἢ στρατιώτης; πλούσιος ἢ πτωχός; δίκαιος ἢ ἀμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσε Κύριε μὲ τοὺς δικαίους τὸν δοῦλο Σου, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀρχὴ γιὰ τὴν ὑπαρξή μου ἔγινε τὸ δημιουργικὸ Σου πρόσταγμα, γιατί νὰ μὲ πλάσεις ζῶο ἀναμικτο ἀπὸ ὄρατὴ καὶ ἀόρατὴ φύση, τὸ μὲν σῶμα μου τὸ πῆρες ἀπὸ τὴν γῆ, μοῦ ἔδωσες δὲ ψυχὴ μὲ τὴν θεία καὶ ζωαρχικὴ Σου ἔμπνευση. Γι' αὐτὸ Χριστέ ἀνάπαυσε τὸν δοῦλο Σου στὴ χώρα τῶν ζώντων καὶ στὶς σκηνὲς τῶν δικαίων.

Ἀνάπαυσε Σωτήρα μας ποὺ δίνεις τὴν ζωὴ, τὸν ἀδελφὸ μας ποὺ μετέστησες ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, ὁ ὁποῖος βοᾷ δόξα σὲ Σένα.

Θρηνώ καὶ κλαίω ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατο καὶ δῶ στοὺς τάφους τὴν δική μας ὠραιότητα ποὺ πλάστηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, χωρὶς μορφή, χωρὶς δόξα, χωρὶς εἶδος. Πόσο μεγάλο θαῦμα. Γιατί ἔγινε γιὰ ἐμᾶς αὐτὸ τὸ μυστήριο; Πῶς παραδοθήκαμε στὴν φθορὰ καὶ συζευχθήκαμε μὲ τὸν θάνατο. Ἀλήθεια αὐτὸ ἔγινε

μέ πρόσταγμα Θεοῦ, ὅπως λέγει ἡ Γραφή, ὁ ὁποῖος παρέχει στοὺς μεταστάντας τὴν ἀνάπαυση.

Ὁ θάνατός Σου Κύριε ἔγινε πρόξενος ἀθανασίας, διότι ἂν δὲν ἐνταφιαζόσουν στὸ μνήμα, ὁ παράδεισος δὲν θὰ ἀνοιγόταν. Ἔτσι τὸν μεταστάντα ἀνάπαυσε ὡς φιλάνθρωπος.

Ἄγνη Παρθένε, ἡ πύλη ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε ὁ Θεὸς Λόγος στὸν κόσμο, ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἰκέτευε νὰ ἐλεηθεῖ ἡ ψυχὴ του.

Οἱ Μακαρισμοί

Θυμήσου μας Κύριε στὴ βασιλεία Σου.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν φτωχὸ πνεῦμα, γιατί σὲ αὐτοὺς ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ πενθοῦν, γιατί θὰ παρηγορηθοῦν, οἱ ἥρεμοι καὶ πρᾶοι γιατί θὰ κληρονομήσουν τὴν γῆ, αὐτοὶ ποὺ πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴν δικαιοσύνη γιατί θὰ χορτάσουν.

Εὐτυχισμένοι οἱ ἐλεήμονες γιατί θὰ ἐλεηθοῦν.

Τὸν ληστὴ πάνω στὸ Σταυρὸ πού σοῦ φώναξε τὸ θυμήσου με, τὸν ἔκαμες πρῶτο πολίτη τοῦ Παραδείσου, τὴν μετάνοιά του αὐτὴ ἀξίωσε καὶ μένα νὰ τὴν βρῶ.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν καθαρὴ καρδιά, γιατί αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸν Θεό.

Σὺ Θεὲ ποὺ κυριεύεις τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο, ἀνάπαυσε στὶς αὐλὲς τῶν Ἁγίων Σου, αὐτὸν ποὺ διάλεξες ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, ὁ ὁποῖος βοᾷ θυμήσου με στὴν βασιλεία Σου.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ κάνουν εἰρήνη, γιατί θὰ ὀνομαστοῦν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Σὺ Κύριε, ποὺ δεσπόζεις στὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματα καὶ ποὺ κρατᾷς στὰ χέρια Σου τὴν πνοή μας καὶ εἶσαι ἡ παρηγοριὰ τῶν θλιβομένων, ἀνάπαυσε στὴν χώρα τῶν δικαίων τὸν μεταστάντα δοῦλο Σου.

Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ διώκονται ἐξαιτίας τῆς δικαιοσύνης, διότι σὲ αὐτοὺς ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Χριστὸς ἄς σὲ ἀναπαύσει στὴν χώρα τῶν δικαίων καὶ νὰ σοῦ ἀνοίξει τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου καὶ νὰ σὲ ἀναδείξει πολίτη τῆς βασιλείας Του καὶ νὰ σοῦ δώσει ἄφεση ἁμαρτιῶν ποὺ ἔπραξες στὴ ζωὴ σου, φιλοχρίστε.

Εὐτυχισμένοι εἶστε ὅταν σᾶς κατηγορήσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ σᾶς διώξουν καὶ σᾶς συκοφαντήσουν μὲ ψεύδη ἐξαιτίας Μου.

Ἄς βγοῦμε καὶ νὰ δοῦμε στοὺς τάφους ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι γυμνὰ ὅστᾳ, τροφὴ

για τὰ σκουλήκια καὶ δυσοσμία καὶ νὰ σκεφτοῦμε ποιὰ ἀξία ἔχει ὁ πλοῦτος, ἡ ὁμορφιά, ἡ δύναμη καὶ ἡ εὐπρέπεια.

Νὰ εἶστε χαρούμενοι, γιατί ὁ μισθὸς σας εἶναι μέγανος στὸν οὐρανὸ.

Ἄς ἀκούσουμε τί λέγει ὁ Παντοκράτορας Θεός, ἀλίμονο σὲ σᾶς ποὺ ζητᾶτε νὰ δεῖτε τὴν φοβερὴ ἡμέρα τῆς κρίσεως. Αὐτὴ εἶναι σκοτάδι καὶ ἡ φωτιὰ θὰ δοκιμάσει τὰ σύμπαντα.

Στὴν ἀναρχὴ γέννηση τῆς Τριάδας, Πατέρα προσκυνῶ ποὺ γέννησε τὸν Υἱό, τὸν Υἱὸ δοξάζω ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἀνυμνῶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ συνεκλάμπει μαζί με τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.

Πῶς ἀπὸ τοὺς μαστοὺς Σου πηγάζεις γάλα Παρθένε; Πῶς τρέφεις Αὐτὸν ποὺ τρέφει τὴν κτίση; Ἀσφαλῶς ὅπως γνωρίζει αὐτὸς ποὺ πήγασε νερὸ ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ ἀνοιξε τὶς φλέβες τῶν νερῶν γιὰ νὰ ξεδιψάσει τὸν λαό, ὅπως λέει ἡ Γραφή.

Ἀπόστολος (Α΄ Θεσ., Δ,13-17)

Ἀδέλφια μου δὲν θέλω νὰ ἀγνοεῖται σχετικὰ με τοὺς κοιμημένους, γιὰ νὰ μὴ λυπάσθε ὅπως οἱ ὑπόλοιποι ποὺ δὲν ἔχουν ἐλπίδα (ἀναστάσεως). Ἄν πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέθανε καὶ ἀναστήθηκε, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντες με πίστη θὰ τοὺς φέρει στὴν αἰώνια ζωὴ με τὸν Ἰησοῦ. Γιατί σᾶς λέμε τὰ λόγια του Κυρίου, ὅτι ἐμεῖς οἱ ζωντανοὶ δὲν θὰ προφθάσουμε τοὺς νεκρούς, οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς προλάβουν στὴν προϋπάντηση τοῦ Κυρίου. Γιατί ὁ ἴδιος ὁ Κύριος με πρόσταγμα, με φωνὴ ἀρχαγγέλου καὶ με σάλπισμα Θεοῦ θὰ κατέβει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ νεκροὶ ποὺ κοιμήθηκαν με πίστη στὸν Χριστὸ θὰ ἀναστηθοῦν πρῶτοι. Ἔπειτα ἐμεῖς οἱ ζωντανοί, μαζί με αὐτοὺς θὰ ἀρπαγοῦμε σὲ νεφέλες γιὰ νὰ συναντήσουμε στὸν ἀέρα τὸν Κύριο καὶ ἔτσι θὰ εἴμαστε πάντοτε μαζί Του.

Εὐαγγέλιο (Κατὰ Ἰωάννην ε΄ 24-30)

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Ἰουδαίους ποὺ ἦλθαν νὰ Τὸν συναντήσουν. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀκούει τὸν λόγο μου καὶ πιστεύει σὲ αὐτὸν ποὺ με ἔστειλε, ἔχει αἰώνια ζωὴ καὶ δὲν κρίνεται, ἀλλὰ μετέβη ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἔρχεται ὥρα, κοντά, στὴν ὁποία οἱ νεκροὶ θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοὶ ποὺ τὴν ἄκουσαν θὰ ζήσουν. Γιατί, ὅπως ὁ Πατέρας ἔχει στὴν φύση Του ζωὴ, ἔτσι ἔδωσε καὶ στὸν Υἱὸ ζωὴ καὶ ἐξουσία νὰ κάνει κρίση, ἀφοῦ εἶναι Υἱὸς ἀνθρώπου. Μὴν ἀπορεῖτε γι' αὐτό, γιατί πλησιάζει ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι οἱ νεκροὶ στὰ μνημεῖα θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴ Του καὶ αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν τὰ ἀγαθὰ θὰ ἀναστηθοῦν στὴν αἰώνια ζωὴ, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν φαῦλα πράγματα θὰ ἀναστηθοῦν σὲ αἰώνια κρίση. Δὲν μπορῶ ἀπὸ μόνος Μου νὰ κάνω τίποτα. Ὅπως ἀκούω, κρίνω καὶ ἡ κρίση Μου εἶναι δίκαιη, γιατί δὲν ἐπιζητῶ τὸ θέλημά Μου, ἀλλὰ

τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα Μου ποὺ Μὲ ἔστειλε.

Εὐχές συγχωρητικές

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ κάθε σαρκικῆς φύσεως, ποὺ καταπάτησες τὸν θάνατο καὶ κατάργησες τὸν διάβολο καὶ χάρισες ζωὴ στὸν κόσμο, Ἐσὺ Κύριε ἀνάπαυσε τὴν ψυχὴ τοῦ δούλου Σου σὲ τόπο φωτεινό, σὲ τόπο χλοερό, σὲ τόπο ἀναψύξεως, ὅπου δὲν ὑπάρχει, ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Κάθε ἀμάρτημα ποὺ ἔκαμε μὲ λόγια ἢ ἔργα ἢ μὲ τὴν σκέψη, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρεσέ το. Διότι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ θὰ ζήσει στὴν γῆ καὶ δὲν θὰ ἀμαρτήσῃ, Ἐσὺ μόνο εἶσαι ἐκτός τῆς ἀμαρτίας, ἡ δικαιοσύνη Σου εἶναι αἰώνια καὶ ὁ λόγος Σου ἀλήθεια.

Εὐχή σὲ περίπτωση κατάρας

Κύριε καὶ Θεέ μας, Ἐσὺ ποὺ μὲ τὴν ἄρρητή Σου σοφία δημιούργησες τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τοῦ ἔδωσες ωραία μορφή καὶ ὀμορφιά, τὸν στόλισες μὲ τὰ χαρίσματά Σου σὰν τίμιο καὶ οὐράνιο κτῆμα Σου γιὰ νὰ σὲ δοξάζει, ἐπειδὴ τὸν ἔπλασες κατὰ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ ὁμοίωμά Σου.

Αὐτὸς ὅμως παρέβη τὴν ἐντολὴ καὶ τὸ πρόσταγμά Σου καὶ τὴν εἰκόνα Σου ποὺ δέχτηκε δὲν τήρησε ὅπως τὴν παρέλαβε. Ἔτσι γιὰ νὰ μὴ μείνει ἀθάνατο τὸ κακὸ ποὺ μπῆκε στὸν κόσμο, ἀπὸ φιλοανθρωπία διέταξες νὰ διαλύεται ἡ κρᾶση καὶ ἡ μίξη αὐτὴ καὶ νὰ κόβεται ὁ ἄρρηκτος δεσμὸς σώματος καὶ ψυχῆς, ὥστε ἡ ψυχὴ νὰ πηγαίνει ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου προῆλθε μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς κοινῆς ἀνάστασης (τῶν σωμάτων), τὸ δὲ σῶμα νὰ διαλύεται ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου δημιουργήθηκε (χῶμα).

Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς σὲ παρακαλοῦμε τὸν ἄναρχο Πατέρα καὶ τὸν μονογενῆ σου Υἱὸ καὶ τὸ πανάγιο καὶ ὁμοούσιο καὶ ζωοποιὸ Ἅγιο Πνεῦμα Σου, νὰ μὴ παραβλέψεις τὸ πλάσμα Σου, ὥστε νὰ ἀπολεσθεῖ, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα του νὰ διαλυθεῖ, ἡ δὲ ψυχὴ νὰ καταταχθεῖ στὸν χορὸ τῶν δικαίων.

Ναὶ, Κύριε, ἃς νικήσῃ τὸ ἀμέτρητο ἔλεός Σου καὶ ἡ φιλοανθρωπία Σου. Καὶ εἴτε ὁ δούλος Σου αὐτὸς ὑπέπεσε σὲ κατάρα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας του ἢ σὲ δικό του ἀνάθεμα, ἢ μὲ τὴν συμπεριφορὰ του λύπησε κάποιον ἱερέα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔβαλε ἄλυτο δεσμὸ ἢ ἔπεσε σὲ βαρὺ ἀφορισμὸ ἀπὸ Ἀρχιερέα καὶ ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ραθυμία του δὲν συγχωρήθηκε ὅσο ζοῦσε, συγχώρησέ τον ἀπὸ ἐμένα, ἂν καὶ εἶμαι ἀνάξιος καὶ ἀμαρτωλός. Καὶ τὸ μὲν σῶμα του διάλυσε, τὴν δὲ ψυχὴ του κατάταξε στὶς σκηνὲς τῶν Ἁγίων Σου. Ναὶ, Κύριε ὁ Θεός, σὺ ποὺ ἔδωσες τὴν ἐξουσία αὐτὴ στοὺς Ἁγίους Σου Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους, ὥστε νὰ δίνουν ἄφεση, λέγοντάς τους: Ὅσα ἂν δέσετε καὶ λύσετε, νὰ εἶναι δεμένα καὶ λυμένα, δι' αὐτῶν καὶ σέ μᾶς, ἂν καὶ ἀνάξιους, τὴν ἴδια ἐξουσία ἔδωσες, λύσε τὸν κοιμηθέντα δοῦλο Σου ἀπὸ τὸ ψυχικὸ

καὶ σωματικὸ ἁμάρτημα καὶ ἃς εἶναι συγχωρημένος καὶ σὲ αὐτὸν τὸν αἰῶνα καὶ στὸν μελλοντικό, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων Σου.

Ἄλλη Εὐχή

Δέσποτα τοῦ ἐλέους, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μας, Σὺ ποὺ ἔδωσες τὰ κλειδιά τῆς οὐράνιας βασιλείας στοὺς Ἁγίους μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους καὶ μὲ τὴν χάρη Σου τοὺς ἔδωσες τὴν ἐξουσία νὰ δένουν καὶ νὰ λύνουν τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ εἶναι δεμένα στὸν οὐρανὸ ὅσα ἔχουν δεθεῖ στὴν γῆ καὶ λυμένα στὸν οὐρανὸ ὅσα ἔχουν λυθεῖ στὴ γῆ. Ἐμᾶς τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀνάξιους δούλους Σου ἀξίωσες νὰ γίνουμε διάδοχοι τῆς ὑπεραγίας δωρεᾶς καὶ χάριτος μὲ τὴν φιλανθρωπία Σου, ὥστε παρόμοια νὰ δένουμε καὶ νὰ λύνουμε ὅσα συμβαίνουν στὸ λαό Σου. Αὐτὸς ἀγαθὲ βασιλιὰ, συγχώρησε δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀνάξιου δούλου Σου τὸν δοῦλο σου (κοιμηθέντα) ἂν κάτι ὡς ἄνθρωπος ἔκανε στὴν ζωὴ του. Καὶ δῶσε ἄφεση σὲ ὅσα ἢ μὲ λόγια ἢ μὲ ἔργα ἢ μὲ τὸ μυαλὸ του ἁμάρτησε, λύνοντας τὸν δεσμὸ μὲ τὸν ὁποῖο ἢ ὁ ἴδιος σὲ στιγμὴ ἀπροσεξίας ἢ ἀπὸ ἄλλη αἰτία ἔδεσε τὸν ἑαυτό του ἢ δέθηκε ἀπὸ Ἀρχιερέα ἢ ἀπὸ κάποιον ἄλλο ἔπεσε σὲ αὐτὸ τὸ ὀλίσθημα ἀπὸ φθόνο καὶ συνεργασία τοῦ διαβόλου. Εὐδόκησε ἢ ψυχὴ του νὰ καταταχθεῖ μὲ τοὺς Ἁγίους, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εὐαρέστησαν ἐνώπιόν Σου, τὸ δὲ σῶμα του νὰ δοθεῖ στὴν φύση ποὺ Σὺ δημιούργησες.

Εὐχὴ σὲ ἱερέα

Σὲ εὐχαριστοῦμε Κύριε καὶ Θεέ μας γιατί σὲ ἐσένα ἀνήκει ἡ ἀθάνατη ζωὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ ἀμέτρητο ἔλεος καὶ ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ βασιλεία ποὺ δὲν ἔχει διαδοχὴ καὶ δὲν ὑπάρχει προσωποληψία ἐνώπιόν Σου. Γιατί σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὄρισες τὸ κοινὸ χρέος τοῦ βίου (τὸ θάνατο) ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλοῦμε Κύριε καὶ Θεέ μας τὸν δοῦλο Σου ἱερέα, ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργό μας καὶ ὁ ὁποῖος κοιμήθηκε μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως στὴν αἰώνια ζωὴ, ἀνάπαυσε στοὺς κόλπους Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Καὶ ὅπως στὴν γῆ τὸν ἀξίωσες νὰ γίνῃ λειτουργὸς Σου, ἔτσι ἀνάδειξε τὸν λειτουργὸ καὶ στὸ οὐράνιο θυσιαστήριό Σου. Καὶ ὅπως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὸν ἐκόσμησες μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερατικῆς Σου χάριτος, ἔτσι καὶ μεταξὺ τῶν ἀγγέλων παράλαβέ τον ἀκατάκριτον στὴν Τριαδικὴ δόξα Σου. Ἐσὺ ποὺ ἔκανες ἔνδοξη τὴν ζωὴ του στὴ γῆ, κάνε μὲ τὸν θάνατό του νὰ μπεῖ στὸν τόπο τῶν Ἁγίων Σου καὶ τοποθέτησε τὸ πνεῦμα του μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ Σὲ εὐαρέστησαν.

Ὁ τελευταῖος ἀσπασμός

Ἐλᾶτε νὰ δώσουμε τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὸν νεκρὸ εὐχαριστοῦντες τὸ Θεό. Αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν συγγένειά του καὶ πρὸς τὸν τάφο πηγαίνει, μὴ φροντίζοντας

πλέον τὰ μάταια τῆς ζωῆς καὶ τοῦ σώματος. Ποῦ θὰ εἶναι τώρα συγγενεῖς καὶ φίλοι; Τώρα χωριζόμαστε καὶ ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ τὸν ἀναπαύσει.

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἱερεὺς: Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἀπὸ Ψαλμὸν 118 Ἦχος πλ. β΄

Ἄμωμοι ἐν ὁδοῦ, ἀλληλούϊα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Ἀλληλούϊα.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀλληλούϊα.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἀλληλούϊα.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν. Ἀλληλούϊα.

Ἄθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Ἀλληλούϊα.

Μέτοχος ἐγὼ εἶμι πάντων τῶν φοβουμένων σε, καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου. Ἀλληλούϊα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα.

Ἱερεὺς: Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) τοῦ Θεοῦ (N), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (αὐτῇ) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Ὅπως Κύριος ὁ Θεός, τάξη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (αὐτῆς) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (αὐτῆς) ἀμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Ἱερεὺς: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεὺς: Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) σου (N), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α΄

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με, συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκος ἐν πάχνῃ, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Σὸς εἶμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἐκλινα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἐλέησόν με, Κύριε, Κύριε.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος πλ. δ΄

Καὶ ἐλέησόν με. Ἀλληλούϊα.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρῖμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου. Ἀλληλούϊα.

Νεώτερος ἐγώ εἶμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλούϊα.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με.
Ἀλληλούϊα.

Ἄρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου.
Ἀλληλούϊα.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τὸν δοῦλόν (τὴν δούλην) σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Ἦχος πλ. α΄

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἁγίων ὁ χορός, εὔρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου, εὔρω κάγώ, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας, τὸ ἀπολωλός πρόβατον ἐγώ εἰμι· ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ὁ πάλαι μέν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θείᾳ τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ καθλ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων, οἰκτείρησον τὸ σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον σῆ εὐσπλαγχνία, καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τὸν δοῦλόν (τὴν δούλην) σου, καὶ κατάταξον αὐτόν (αὐτήν) ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες, τὸν κεκοιμημένον δοῦλόν (τὴν κεκοιμημένην δούλην) σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτοῦ (αὐτῆς) πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τριαδικὸν

Τὸ τριλαμπὲς τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα· φώτισον ἡμᾶς πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν...

Χαῖρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὐρατο τὴν σωτηρίαν, διὰ σοῦ εὐροίμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνή εὐλογημένη.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα. Δόξα σοι ὁ Θεός. (3)

Ἦχος πλ. δλ'

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστε, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ἦχος αλ'

Ποία τοῦ βίου τρυφὴ διαμένει λύπης ἀμέτοχος; Ποία δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; Πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα ὀνείρων ἀπατηλότερα· μία ῥοπή καὶ ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται. Ἄλλ' ἐν τῷ φωτί, Χριστέ, τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς ὠραιότητος, ὄν (ἦν) ἐξελέξω ἀνάπαυσον ὡς φιλανθρωπος.

Ἦχος βλ'

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος, πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροί, ὡς ἐν συσσεισμῷ, πάντες ἀναστήσονται πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν, Χριστέ ὁ Θεός· τότε, Δέσποτα, ὄν (ἦν) μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὸ πνεῦμα τοῦ σοῦ δούλου (τῆς δούλης) Χριστέ.

Ἄλλο ἐκτὸς τοῦ Τυπικοῦ. Ἦχος βλ'

Οἴμοι, οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! Οἴμοι, πόσα δακρῦει τότε, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἔλεων αὐτήν! Πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ῥέπουσα, ἄπρακτα καθικετεύει, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διό, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τῷ μεταστάντι (τῇ μεταστάσει) τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γλ'

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Διό, Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ βοήσωμεν· Τὸν μεταστάντα (τὴν μεταστᾶσαν) ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία.

Ἦχος δλ'

Ὅντως φοβερῶτατον τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον, πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται ἐκ τῆς ἁρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας ὁ φυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται. Διό σε ἱκετεύομεν· Τὸν μεταστάντα (τὴν μεταστᾶσαν) ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν δικαίων σου, ζωοδότα φιλόανθρωπε.

Ἄλλο ἐκτὸς τοῦ Τυπικοῦ. Ἦχος δλ'

Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου προσπάθεια; Ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; Ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; Ποῦ ἐστὶ τῶν ἱκετῶν ἡ πλημμύρα καὶ ὁ θόρυβος; Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά. Ἀλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ· Κύριε, τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον τὸν μεταστάντα (τὴν μεταστᾶσαν) ἐξ ἡμῶν, ἀναπαύων αὐτόν (αὐτήν) ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.

Ἦχος πλ. αλ'

Ἐμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός, καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι καὶ εἶδον τὰ ὀστᾶ τὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον: Ἄρα τίς ἐστὶ, βασιλεύς ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος ἢ πένης, ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσον, Κύριε, μετὰ δικαίων τὸν δοῦλόν (τὴν δούλην) σου ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. βλ'

Ἀρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθεν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δὲ μοι ψυχὴν, τῇ θεῖᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει. Διό, Χριστέ, τὸν δοῦλόν (τὴν δούλην) σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἦχος βαρὺς

Ἀνάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν ζωοδότα, ὃν μετέστησας ἀδελφόν (ἦν μετέστησας ἀδελφήν) ἡμῶν, ἐκ τῶν προσκαίρων, κράζοντα (κράζουσαν) δόξα σοι.

Ἄλλο ἐκτὸς τοῦ Τυπικοῦ. Ἦχος βαρὺς

Κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν, πλαστουργήσας κατ' ἀρχὰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν Παραδείσῳ τέθεικας κατάρχειν σου τῶν κτισμάτων, φθόνῳ δὲ διαβόλου ἀπατηθεὶς, τῆς βρώσεως μετέσχε, τῶν ἐντολῶν σου παραβάτης γεγονώς· διὸ πάλιν εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη, κατεδίκασας ἐπιστρέφειν, Κύριε, καὶ αἰτεῖσθαι τὴν ἀνάπαυσιν.

Ἦχος πλ. δ'

Θρηνηῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ'εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὡ τοῦ θαύματος! Τὶ τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ, καὶ συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὅντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Δόξα...

Ὁ θάνατός σου, Κύριε, ἀθανασίας γέγονε πρόξενος· εἰ μὴ γὰρ ἐν μνήματι κατετέθης, οὐκ ἂν ὁ Παράδεισος ἠνέωκτο, διὸ τὸν μεταστάντα (τὴν μεταστᾶσαν) ἀνάπαυσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν...

Ἄγνη Παρθένε τοῦ Λόγου Πύλη, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ἰκέτευε ἐλεηθῆναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (αὐτῆς).

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, μνησθητι ἡμῶν, Κύριε.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν

οὐρανῶν.

Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Προκείμενον Ἦχος γ'

Ἀναγνώστης: Μακαρία ἡ ὁδός, ἣ πορεύει σήμερον, ὅτι ἠτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως.

Ἱερεύς: Πρόσχωμεν.

Ἀναγνώστης: Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Ἱερεύς: Σοφία.

Ἀναγνώστης: Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 4, 13-17)

Ἱερεύς: Πρόσχωμεν.

Ἀναγνώστης: Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας, ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος, ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἄερα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Ἱερεύς: Εἰρήνη σοι.

Λαός: Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα.

Ἱερεύς: Σοφία· ὀρθοί. Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι.

Λαός: Καὶ τῷ Πνεύματί σου,

Ἱερεύς: Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 5, 24-30)

Λαός: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἱερεύς: Πρόσχωμεν.

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται· ὡσπερ γὰρ ὁ Πατήρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ Υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστίν. Μὴ θαυμάζετε τοῦτο, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἧ ἅ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται, οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως, οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐδέν. Καθὼς ἀκούω κρίνω, καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστίν, ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός.

Λαός: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἱερεύς: Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) τοῦ Θεοῦ (N) καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (αὐτῇ) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (αὐτῆς) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (αὐτῆς) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Ἱερεύς: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς: ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας τὸν δὲ διάβολον καταργήσας καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος, αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) σου (N), ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα παῖσα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν ἀμάρτημα τὸ παρ' αὐτοῦ (αὐτῆς)πραχθὲν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἀμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος, Κύριε, ἐκτὸς ἀμαρτίας ὑπάρχεις, ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ λόγος σου ἀλήθεια.

ἽΟτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ μακαρία ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) σου (N), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καί, ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

Ἱερεύς: Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων ἐνδόξων Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, τοῦ ὁσίου καὶ δικαίου φίλου αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ τετραήμερου, καὶ πάντων των Ἁγίων, τὴν ψυχὴν τοῦ ἐξ ἡμῶν μεταστάντος δούλου (τῆς ἐξ ἡμῶν μεταστάσης δούλης) αὐτοῦ (N), ἐν σκηναῖς δικαίων τάξαι, ἐν κόλποις, Ἀβραὰμ ἀναπαύσαι, καὶ μετὰ δικαίων συναριθμήσαι ἡμᾶς δὲ ἐλεήσει καὶ σώσαι ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφὲ ἡμῶν. (3)

Γιὰ γυναῖκα: Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστος καὶ ἀείμνηστος ἀδελφὴ ἡμῶν. (3)

Λαός: Αἰωνία ἡ μνήμη. (3)

Ἦχος β΄

ἽΟτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν

Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν, δῶμεν ἀδελφοὶ τῷ θανόντι (τῇ θανούσῃ), εὐχαριστοῦντες Θεῷ· οὗτος (αὕτη) γὰρ ἐξέλιπε τῆς συγγενείας αὐτοῦ (αὐτῆς), καὶ πρὸς τάφον ἐπείγεται, οὐκ ἔτι φροντίζων (φροντίζουσα), τὰ τῆς ματαιότητος καὶ

πολυμόχθου σαρκός. Ποῦ νῦν συγγενεῖς τε καὶ φίλοι; Ἄρτι χωριζόμεθα ὄνπερ (ἦνπερ), ἀναπαῦσαι Κύριος εὐξώμεθα.

Ποῖος χωρισμός, ὦ ἀδελφοί, ποῖος κοπετός, ποῖος θρῆνος, ἐν τῇ παρούσῃ ῥοπῇ ! Δεῦτε οὖν ἀσπάσασθε τόν (τήν) πρὸ μικροῦ μεθ' ἡμῶν· παραδίδοται τάφῳ γάρ, καλύπτεται λίθῳ, σκότει κατοικίζεται, νεκροῖς συνθάπτεται· πάντες συγγενεῖς τε καὶ φίλοι, ἄρτι χωριζόμεθα ὄνπερ (ἦνπερ), ἀναπαῦσαι Κύριος εὐξώμεθα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σῶζε τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, Μήτηρ τοῦ ἀδύτου Ἡλίου, Θεογεννήτρια, αἴτησαι πρεσβείαις σου τὸν Ὑπεράγαθον, ἀναπαῦσαι δεόμεθα, τὸν νῦν μεταστάντα (τὴν νῦν μεταστᾶσαν), ἔνθα ἀναπαύονται αἱ τῶν δικαίων ψυχαί, θείων ἀγαθῶν κληρονόμον, δεῖξον ἐν αὐλαῖς τῶν δικαίων εἰς μνημόσυνον, Πανάμωμε, αἰώνιον.

Ἱερεύς: Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) σου (N), Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr